

**מסורת הש"ס
עם הוספות**

חֶשֶׁק שְׁלֹמֹה עַל ר"ח
(א) לְפִי שִׁגְרָה לְשׁוֹן רַבֵּי
נִרְאָה דְּז"ל שֶׁסֶּה יִסְתָּמוּ
טַפְסִיס לֹא יִשְׁאֵר מִקְלָה
מִתְחַלֵּל שֶׁל חֶלֶן אַחֵר שִׁדְרַעַט
בְּחוּץ י' לֹא הָיוּ יוֹסִיף לַעֲרֹב
כֹּאֵד לְפִיךְ הוֹרֵךְ וכו'.

(א) שנה ח: לעיל ט. לקמן פה: פז. וקא: (ב) [לקמן פה: כמות מנא: (ג) [לקמן פה: (ד) שס. (ה) [שס:] (ו) עי' תוס' לקמן פה. ד"ה ביוק. (ז) שנה קנא. (ח) כללם פ"א מ"ט שנה ג: קי"ג. (ט) תרומות פ"א מ"ה. (י) קידושין סב ע"ב.

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה עילין וכו' דטעמא דר' יוחנן דמשום וכו' להשתמש שם לא כליל וזהו ד"ה נמחק: (ב) ד"ה ברשיות דרבנן נפקי כיד. כ"ג דף פז: (ג) ד"ה סתם וכו' דתוך ד' אמות מיהא שרי: (ד) ד"ה טעמן וכו' ואי נקטיה לענין וכו' אמי לא פרושי מן:

הגהות וצינונים

(א) "על ארבעה" ליתא בבתי"ה דפר"ק (ועי' דק"ס: (ב) "על ארבעה" ליתא בדפרי"י, והוסיפו מהרש"ל (אבל יותר טוב היה למחוק אותו גם גבי ישי בו, דק"ס עיי"ש): (ג) "צ"ל בר, וכו" וצ"ל לקמן פה ע"ב (גליון: [ד] צ"ל "בקשה וכו' לזה בנחת וזהו בקשה נותנין בעיתא תשמישית. מה שמניח צו משתמר: תשמישית. שנופלים החפצים: בא לְמַעַשְׁו. אכזל קאי וקס"ד טעמה חל עפר למטה נקרקע סמוך לכותל או צנה אֶלְטֶנְצֶה או הניח שם ספקסין: אם יש במיעוט ד'. אורך צד משך הכותל היו כפתה וכיון דממנו ולמעלה לא גביה עשרה משתמש צלל הכותל שהרי תשמישו צמח שעולה לו דרך¹⁶ פתחו: אי אהני מעוטא. למיחוי פתחא כוליה שרי: ואי לא אהני. הא צטיל ליה: אמר רבינא. לאו¹⁷ מלמטה עסקינן דהתם ודאי צטיר מד' לא מהני למידי אלא כגון שעקר חוליא מלראשו מגובהו של כותל קרי ראשו כדמנן היו צראשו פירות הלך ואי לא מעוטא ארבעה אורך היו פיתחא לכל הכותל צטיר מהני פיתחא הוא דלא היו אצל לאשתמושי ציה שרי דכיון דלא גביה י' לא היו רשותא: כפה פפ". סמוך לכותל ומיעט גובהו מעשרה. כל הני מיעוטי כגון דליכא י' מראשו לראש הכותל: מאי הוי. אכתי ניטל צצתה אותה נתקן להחצשל ותקן מוקצה הוא ואסור לנטלו כגון שהקצה ללצון צננים: וחררה שהשמיניה.

מעלין. מתחילין לראשו והוא הדין דמורדין דמקום פטור הוא וצטיל לכאן ולכאן להקל: מקום שאין בו ד'. רוחצ ועומד בין רה"י לרה"ר יש לו היכר כגון גביה מן הארץ ג' ואילו היה רוחצ ד' היה נקרא רשות לעצמו והוא כרמלית ואסור לכאן ולכאן אצל

חלון פרק שביעי עירובין

עז.

ורבי יוחנן אמר אלו מעלין בו פירות מן הדת דמן החצר אפילו צרחצ' שרי דכר"ש מוקי לה רבי יוחנן לקמן צריש כל גגות (דף צב:) **עולין אין מעלין לא**. מימה דמאי קס"ד וכו' לא ידע דרבי יוחנן איירי באלן לו ארבעה וי"ל דס"ד דטעמא דרבי יוחנן (ב) משום דאין רגילות להשתמש שם ולא אסרי אהדדי והוא הדין צרחצ' ד' כיון שהוא גביה י' ואין נוח להשתמש שם ולהכי לא פריך אלא לר' יוחנן אצל לרצ דטעמא משום דצטיל הוא לא שייך אצל בנחת ד' על ד': **הכא במאי עסקינן ברשויות דרבנן**. נראה דוקא כי הכא שהכל רה"י אלא שלא עירצו אצל מקום שאין צו ד' על ד' שצ"ן רה"י לכרמלית אין נראה שיתחוק רצ אלא מותר לצני רה"י ולצני כרמלית לכתף עליו וקצת מוכח כן צפ"ק (דף ט.) דמוקי צרצ' הא דלאמר רצ חוק הפתח אע"פ שאין צו ד' על ד' לרץ למי אחר להחירו דפתחו לכרמלית משום דמלא מין את מינו ולרצ"ר שרי ולא קאמר משום דעשו חיזוק אלא ודאי אף לרצ בין כרמלית לרה"י לא עשו חיזוק ומינה מצינו למימר דהתם לא נקט טעמא דחיזוק משום דלית ליה טעמא אחרתא:

ברשויות דרבנן. צפרק כיצד משתמסין (ג) מיקל רצ דימי טפי משמיה דרבי יוחנן צרשוית דרבנן וצרי אפילו להסתלק כשיש בין רשות היחיד לכרמלית מקום שאין צו ד' על ד' והא דלאמר ר' יוחנן הכא אלו מעלין מכאן ואוכלין מסקי דעירי אחרתא:

כותל שבין ב' חצירות גבוה עשרה וצדו אחד שוה לארץ. לאו שוה משם קאמר דאס' כן לאו היינו כותל אלא הכל היא קרקעית החצר אלא כל שאין גביה י' שוה לארץ קרי ליה כן פ"י בקיטורס וא"ת לרצ חסדא דלאמר צפרק כל גגות (לקמן דף צב:) גידוד ה' ומחילה ה' אין מנערפין מאי קאמר נותנין אותו לזה ששוה לארץ הא אין מטלטלין צעלינה אלא צד' וי"ל דמכל מקום נפקא מינה דמוך ד' (א) מיהא שרי לנטול מן הכותל עוצון בו.

הטובין שריש איירי דכשהשרישו לא היו ניטלין צצתה וא"ת צשלמא גבי כללם ושצצית אנטרין לאשמועי' דלא גזרינן כשתמכוון להטמין אטו דילמא אחי ליעט אצל מעשר מה שייך כאן אפי' השריש כיון דליכא תוספת ואי (ד) נקטינן לענין דשרי לעשר עליו מן התלוש או ממנו על התלוש ולא מיישינן דילמא אחי לפרושי מן התלוש על המחובר ומן המחובר על התלוש א"כ הוה ליה לננקט תרומה דגבי מחובר ותלוש רגיל להוציר תרומה צלל מקום אין תורמין מן התלוש על המחובר¹⁶ פירות ערוגה זו תלושין יהיו תרומה על פירות מתוצרין¹⁷ ואור"י דרגילות הוא שמחוספין מתמת לחלוטית הקרקע כעין שאלו רואין שומין וצללים שמחוספין אפילו כשמונחים צחלון ועל אותה שומין וצללים שמונחים אצל אס' לשם נטיעה עושה חושש משום כולם:

מקצת

המחובר על התלוש א"כ הוה ליה לננקט תרומה דגבי מחובר ותלוש רגיל להוציר תרומה צלל מקום אין תורמין מן התלוש על המחובר¹⁶ פירות ערוגה זו תלושין יהיו תרומה על פירות מתוצרין¹⁷ ואור"י דרגילות הוא שמחוספין מתמת לחלוטית הקרקע כעין שאלו רואין שומין וצללים שמונחים אפילו כשמונחים צחלון ועל אותה שומין וצללים שמונחים אצל אס' לשם נטיעה עושה חושש משום כולם:

מקצת

שעצו גביה י' תשמישו בקשה וכל לזה תשמישו בנחת ולזה תשמישו בנחת. וכן אמר רב נחמן בחרין שבין שתי חצירות עמור י' ורחב ד' וצדו אחד שוה לארץ נותנין אותו לזה תשמישו בנחת כו'. וצריכא דאי אשמועי' כותל משום דבגובהו משתמישי אינשי. פי' צומדין ומשתמישין אבל חרין דלא שחו ומשתמישי אימא לא כו': בא למעט הכותל שגבוה מ' טפחים. אם יש במיעוט ד' באורך הכותל על ד' מותר להשתמש בכילו. ואם לאו אינו משתמש אלא כגון מיעוטו פי' כגון אותו המקום שמיעט בלבד. ואמר רבינא כגון שעקר חוליא מראשו של כותל כגון זה אינו משתמש אלא במקום מעוטו בלבד: א"ר יחיאל כפה ספל בקרקעית הכותל וחרביה בארעא הרי מיעוט ואם (היטין) [רצון] מערבין אחד. ואקשינן עליה וכו' חבירה מאי הוי. והתניא פנה טמנה בתבן (והדר) [וחררה] שהטמינה בגחלים אם קצת מגולה ניטלת בשבת. ופרקי' כגון דאית ליה להאי ספל אוגניים (והיטין) [רצון] מערבין אחד. ואקשינן עליה וכו' חבירה מאי הוי. ואינו יכול ליטלו בשבת שהרי אוגניים משוקעין. ואקשינן על דלית ואפי' הכי כיון שהפיל הספל מגולין הוה ליה כושר וניטל בשבת וכל ידבר בשבת אינו ממועט כדמנן הטומן לפת תחת וחתן הגפן חשק שלמה על רבינו חננאל (ב) נראה דספר וי"ל טמין אותו לזה ששוה לארץ משום דהיו לו וכו'.

א מ"מ פ"ג מהל' עירובין הלכה ד' טו"ש"ע כ"י שבע סעוף ו: ז ב שס ובפ"י שמו סעוף ח: ח ג מ"מ שם הל' טו טור ש"ע שם ס"י שבע סעוף ו: ז ב מ"מ שם טו"ש"ע שם סעוף יח: י ה מ"מ שם הלכה ט טו"ש"ע שם סעוף ט: יא ז מ"מ שם טו"ש"ע שם סעוף ח: יב ז מ"מ שם הל' יג טו"ש"ע שם סעוף י: י

ליקוטי רש"י

מקום שאין בו ד'. עומד בין רשות הרבים לרשות היחיד הואיל וליכא מקום חסוי לאו רשות האילן נקשים הוא וצטיל להלכה ולהלכה ויטעו מקום פטור. לבתב עילוי. משאלות. ובצ"ב ש"א יחל"פ. דלא לימרו דקא מעלין מרשות הרבים לרשות היחיד ואמי למישרי הולאה בשבת [לעיל ט.]. ובצ"ב דזה בנחת וזהו בקשה וכו'. שמעין מינה דלי לשניין צמח לא לשניין בקשה שניין אסורין צו [לקמן פה:]. בעיתא. פתח לשון צמחת פתחא [דבריהם יא. כהן]. אהני. הועיל [מגדריקן צב.]. פגה. חלצה שלא צללה כל צרכה וטומינן צמח להחצשל ומנן מוקצה הוי לטעון מן סדל לישא שאין תרץ להגביה התקן אלא מצינו מקום המגולה והתקן נשטע ונעול (שבת קכג.). אהני. שפה [לקמן פה:]. חצובין. אפת. להשתמר נקרקע שכן דרכו (שבת ג:).

רבינו חננאל

נימא ור' יוחנן אמר אם יש בכותל ד' ויש עליו פירות עולין בני אדם מחצו זה לחצר זה ואוכלין שם ואם אין בו ד' אפי' אם אינו להעלות בו מעלין. ר' יוחנן לטעמיה דאמר מקום שאין בו ד' מותר לבני רה"ר ולבני רה"י לכתף עליו ובלבד שלא יחלופו זה מזה. ואמרינן וכו' רב לית ליה אהא דר' יוחנן לעולם אית ליה וכו' אית ליה לרב האי סברא ברשויות דאוריין כגון רה"י ורה"ר אבל ברשויות דרבנן כגון זה הכותל לית ליה דסביר חכמים עשו חיזוק לדבריהם יותר משל תורה לפיכך לא אסור להחיו בו אפי' כמלא נימא. אמר רב נחמן כותל שבין ב' חצירות גבוה ורחב ד' וצדו אחד שוה לארץ (ב) היה לזו ששוה לארץ תשמישו בנחת ולזה

חלון פרק שביעי עירובין

**מסורת הש"ס
עם הוספות**

(א) ב"ב דף נט, (ב) [שנח
דף קמז:], (ג) [שס:],
(ד) עה, (ה) [דף ט:],
(ו) דף עה רע"א, (ז) [שס
ע"ב:], (ח) [דף עו:],
(ט) [דף עט:].

הגהות הב"ח

(ב) רש"י ד"ה טכוד
קונטיו דמותר: (ג) ד"ה
ולא אמין אלף כמולא זר
שאלין ברחבו ד' שאלין
נות לרחב עליו אכל י'
כל"ו (והדל"א): (ג) תוב'
ד"ה מקלס וכו' דר'
ידידות ט' לקס ורבנן
דדמאי: (ד) ד"ה אלס י'
וכו' לא ענין סולמות
ענין: שאלו
(ה) בא"ד סוד אמניא
דקולס שאלין בשלייבה
הסתמנות: (ו) בא"ד
דעני שיעט סולס עד
דלס הכותל:

ליקוטי רש"י

מִשְׁכַּבְת עֵצִים מִגִּדְּיוֹן .
שָׁמָּה הָיָה קִדְּשׁוֹ מִקְלָה עַל
מִגְדְּיוֹן מִשּׁוֹם שֵׁטֶלֶן שֶׁמֶת
נִקְטָה לֵה וְלֹא מִשּׁוֹם מִדִּי
חֲסִידִי דָאֵן אֵין מִקְלָה
שֶׁמֶת מִגְדְּיוֹן אֵין לֵה
אֲחֻזָּה אֲשֶׁר מִזֵּי הַשֶּׁכֶר
בְּדִים (שֶׁשׁ [ג.])
חֻשְׁשֶׁת לִפִּי שֶׁמֶת
מִשְׁרֶשֶׁת (שֶׁשׁ [ג.])
מִשּׁוֹם בִּכְאִים . דָּלָן .
מִשְׁשֶׁת . דִּילָא מִשּׁוֹם
מִשְׁשֶׁת . גִּרְמָא שֶׁמֶת
אֲבָב קִרְקֶה עֲבֵרָה הִיא
לְקוֹטֶסֶת מִתְחַלֶּה וְהִיא
לִפְנֵי נֶשֶׁר עַל הַסּוֹפֶר
שֶׁמֶת מִיִּסּוֹפֶר (שֶׁשׁ [ג.])
לִיִּזְחֵן מִשְׁשֶׁת נִשְׁעִים
אֲשֶׁר עֲבֵרָה אֲשֶׁר לְחֹדֶר
וְנִשְׁעֵר (שֶׁשׁ [ג.])
וְיִסְרִין . בִּשְׁבֶּת
שֶׁמֶת מִקְלָה עֲבֵרָה
מִגְדְּיוֹן אֵין מִשְׁשֶׁת
הַשֶּׁכֶר יִזְחֵן חֲלָלִים אֲשֶׁם
לְשִׁמָּה . חֻשְׁשֶׁת
קוֹל . (שֶׁשְׁמֹר כו. כה.)
חֻשְׁשֶׁת . קוֹל עֲבֵרָה
בִּיב (שֶׁשׁ [ג.])
חֻשְׁשֶׁת . מִשְׁשֶׁת . כִּרְסָה
(חֲלֵל עַל עַל)

זמנות וציורים

[א] יש להוסיף **מגן**
(דפוס: "מגן") ודפוס
 בענין **המגן**: שלח:
 רש"ש מגה **היגני**.
 באר"י ליתא מחלית
 הדבור
 ש"לית
 חוקין... מחלית אל"
 וגורם (מחלית הדבור)
 ש"לית
 פירות.
 שהוא ענין סודות
 שלנו שיש אורח בן
 חוקין היגני דפוס
 רש"ש: "מגן ערס"
 הביאו אר"י בשם יש
 פירושם הוסיף "ולא
 אכחריה לז"י" **[ב]** לפני
 הגורס **גמל** (גמל)
 דפוס (וילנא): "נצל"
 ודפוסים (כ"ה בחס'
 האר"י) כפירוש ואמ"י
[ג] יש להוסיף **והסודות**
 (דפוס: "והסודות")

המקצת ע"י מגולין. משום שבה נקט ליה דעמי ללמיני ויטלין בשבת
 ששטעלן ואוחזן בעלין שבה: אינו חושש. משום כלאי הכרס: וי"א
 במשום שבידית. אם שנה שביעת היא: וי"א משום מעשר. לשמא
 גשרש ונימוסף ואם היה חושש למעשר כריך לעשר את חספתו ויכלא
 למחש לכה דלא נקט: מרא. פוטיר: הצינא
 דלדלויר"א: פולא המצרי.

הצינא. דרולויר"א: פ"אם המצרי.
הואיל וקטן הוא ונח ליטלו משם
אינו ממעט: חווקין. אשקלונני"ש:
בבבדו קבש"ב. (ה) ומתוך שהוא כבד אין
נוטלין אותו משם ולא משום אסור
אלא משום שקשה ליטלו: פ"אם רחב
ד' סבאן. בתל' זו וכן צ"ו וצ"ח עולין
ויורדין מו' לז': ואין בין זה לזה ג'
כלומר אפי' אין מכוונין זה כנגד זה
אבל אין רחוקין זה מכנגד זה ג'
הו' כמכוונין והו' פתח ואם ראו
מערבין א' אבל מרחקין זה מכנגד
זה ג' טפחים לאו פתח הוא: וז"ל
אמרין. אלא כמותל' כר' (ג) שאין נוח
להלך עליו: אב"א. ש' ברחש ד' אפילו
המפלג טובא שרי עולה לראשו
ומהפך בראשו עד שמגיע לקולס
חצירו: בנה איצטבא. של עץ: ע"י
גבי האיצטבא. סמוך לכותל ויש
א"ר מפסיק בין זו לזו^ט שהיו לעלינה
רגלים: אם יש. בתחומה אורך ד'
וצה נחמטט וצוהו של כותל מ':
ממעט. דל עליונה מהכא: אי נמי
אין בה ד' ויש בעליונה ד' ואין בין
זה לזה ג'. תשביץ' להו כהד ואע"פ
שהמיעוט הזה קצר מלמטה הואיל
ומתמלא שיעורו מלמעלה שפיר דמי
אבל יש צניינה שלשה תרי ניניהו
ומיעוט צאזר לאו שמה מיעוט:
שש"ביותי' ופרדות. שליטת חווקין
שקלונני"ש בלע"ז מדרגות שלנו שקורין
גדר"ץ קרי ליה ממי קולס וקולס
אשטו עשוי כעני מדרגה אלא כעני

שליחות^א שלנו שיש אייר צין מווקיין והיינו^ב פורסות שפורסות זו על
זו וחקפו אלל הכותל: אם יש בשליחה התחתונה ארבעה, וזה
המתעט הכותל מעשה ממש: אי נמי כו', דפרשית גבי אלטנא
^א ושליחה תחתונה נמי כשאין מוצלת מן הקרקע שלשה קאמר:
זי

סר דקי"ל הלכה כרז באסורי ומדמסקי עלה דכולי עלמא בטולטול
אלא שמיא בטולטול ולאוקמי פלוגמיהו בטולטול גמור ואין להאריך כאן:
מארי ובין זורי וזמיה דבפ"ק דביצה (דף טו:) משמע דסולם של
דשוכבו מוכיח עליו ואפי' הטוי סולם של עלייה אסר התם ללישנא
(דף טז:) דשרי דס"ל סולמות של צבל לריבין קצב ודוחק להעמיד בסולם
דש התם (דף טז:) דברה"ר פלגי אצל ברה"י מותר דלית הלכתא הכי אלא
דרי חדרים אסור וכן פסק במגילה סמרים ואור"ת דהכא בסולמות
וחזו להטות בהן גגו וכן סולמות של שו"ר וה"ר אברהם מפרש דהתם
יוון דאסור ברה"ר אסור בחדרי חדרים אצל בשבת דאין רגילות להוליכו
: **אם יש באיציטבא התחתונה ארבעה ממעט** פי' בקונ"ט אורך
וכן פירש סולם ששליצתיו פורחות כעין סולמות שלנו" אורך החווקים
תימה דבסמ"ק דענין שיגעו סולם עד ראש הכותל דענין סולם דיד'
מי אלא היכא דקאמר כל שהוא כמו ג' זי' דמשום זי' אלא צעי רוחב
על חוקל השלים ככותל בטה"ה" משמע דענין רחב הכותל ודוחק
שנים בין זה לזה א"ו ושלילה התחתונה נמי גצויה מן הארץ שלשה
ה על ארבעה שיהא ראוי לעמוד ולהתעכב עליו ולעלות על הכותל
עד ראש הכותל לא איירי ברחב ד' על ד' וסולם ששליצתיו פורחות
של אצנים שעושין כמין סטיו לפניו מסטיו אלא המדרגות שלטין זה
ועל כבש פורח על גבי אמה יסוד ואמה סובב דפריך קדשי קדשים
ריך לאשמעינן באיציטבא ובסולם ששליצתיו פורחות דאי אשמעינן
בארבעה אפי' יש בין זה לזה שלשה ממעט דלא חשיב מיעוט באויר
וכן סולם הוה אמינא דלאיציטבא אפי' אין בין זה לזה ג' הוי מיעוט
שהוא דחוי לעלייה ונמצא האויר שחתך הו"ו ור"ת מפרש דהא
הוא לר"י דגבי לול הפתוח לעלייה מיצטרא לן לעיל (דף טז:) אי תריך סולם
כיון דניטל בשבת אפי' מגיע עד ראש הכותל אין לו להוילי כמו
רבינן שנים ואין מערבין אחד לפי שאין קצוץ שם ועמדו ליטלו:

מקצת עֲלֵין מְגוּלִין. מִשּׁוּם שֶׁנָּתַן לֵיהֶן כֶּךָ פִּי בְקוּטֶרֶס וּפְרִיץ כִּיּוֹן דָּלֵל הֵעֵב מְכוּסֶה וְאִין מְגוּלָה אֵלֶּה מִקְצַת עֲלֵין דּוּמָה לְסַפֵּל שֵׁשׁ לוֹ אֲזוּנִים וְאִתָּהּ וְהָא מִשְׁמַע דְּרִישׁ כָּל הַכִּלִּים (שם דף קכג.) דְּלִרְבֵּן דְּר"א בֶּן תַּדִּאי דְּלֵיתָ לְהוּ טַלְטוּל מִן הַדָּא שְׂמִיקָתָא עַלִין מְגוּלִין; כְּלָאִים וְלֹא מִשּׁוּם מַעֵי גְּוִיטָלִין בִּשְׁבַת לֹא צָרִי שׁוֹלֵם הַמְצָרִי אִינוּ ⁶ הֵיכִי דְּמִי שׁוֹלֵם הַמְצָרִי לֹא אֲרֵבֵּעָה דְּכָל שָׂאִין לוֹ אֲרֵבֵּעָה אֲחָא בְּרִיהַ דְּרַבָּא דְּסוֹלֵם הַמְצָרִי דְּלֹא יִשְׁמִינֵי לֵד הָא דְּאִמְרֵי

וְנִשְׁמַע מִכֹּהֵן הַגָּדוֹל וְהַקָּטָן (סוֹף פָּסוּק)
 רַב הַמְנוּנָה אָמַר רַב
 שְׁנִיטָל בִּשְׁבֹּת וְכָל ד' ד'
 מִמַּעַט אִי הָכִי אִפִּי'
 קוֹבְעוּ אָמַר אַבִּי יוֹכָנָן
 גְּבוּהָ עֶשְׂרֶה טַפְחִין
 אַרְבַּעָה מִכָּאן וְסוֹלֵם
 וְאֵין בֵּין זֶה לָזֶה שְׁלֹשָׁה
 אֵינִי מִמַּעַט וְלֹא אִמְתָּה
 אַרְבַּעָה אֲבָל הוּא כוֹת'
 מִזְבֵּחַ אָמַר רַב
 אֵיצְטְבֵּא עַל גִּב אֵיצְטְבֵּא
 הַתַּחְתּוֹנָה אַרְבַּעָה מִמַּעַט
 אַרְבַּעָה וְיֵישׁ בַּעֲלִיּוֹנָה
 לֹזֶה שְׁלֹשָׁה מִמַּעַט
 רַבָּה בַּר אֲבוּהָ "סוֹלֵם"
 אִם יֵישׁ בְּשִׁלְיָבָה הַתַּחְתּוֹנָה
 נִמְי אֵין בְּשִׁלְיָבָה הַתַּחְתּוֹנָה
 הַעֲלִיּוֹנָה אַרְבַּעָה וְאֵין
 מִמַּעַט וְאָמַר רַב נַחֲמָן

שמואל אלה הלא דר' יהודה בן לקיש (א) דדמיא ליה ולא מייתי עיל
 פלוגתא דר"א בן חדאי ורענן והשתא אחי שפיר דלא חיקשי ההיא
 דרב אחמרי בי רב צפרק תולין (סע דף קמא). דמשמע דסברי דלא
 שמייה טלטול כי זה אינו נראה לומר דפלגי ואור"י אע"ג דק"ל
 שעלמא דטלטול מן הזד לא שמייה טלטול דבריש כל הכלים (סע
 דף קמא). פסיק רב נתמן כר"א בן חדאי צההוא דמת הלכה כרב
 מן הזד שמייה טלטול פירוש ר' יהודה בן לקיש ורענן והוא מני למימי
 הכי אפי' צורר נמי. משמע ההא דכל סולמות ויטלין בשבת
 עלייה אסור לטלטל ולא שרי התם אלא סולם של שוק משום
 צההוא דבני ר' חייא ועוד דר' חייא גופיה דאסר התם משמע בשמ
 של שוק ואין נראה נמי להעמיד הך דשמעתין כרב חנן בר אמי דר
 כרב ק"ל דלמר כל מקום שאסרו חכמים מפני מראית העין אפי'
 של בית שדרך לטלטל מוהית לוהית ולא דמי לסולמות של עלייה שהם גדו
 יט"ט שמולין הסולם צה"ר ורואין אותו ואומר"ו להסיט גגו הוא צריך
 צה"ר לא גזור בצדו ולפי פירוש זה אסור לטלטל סולמות שלני דר
 ארבעה וזה נחמשת וזה שריה של כותש ועשרה ומשמע דלא בעי ד' על
 יכול להיות ארבעה אבל אין רחבים ארבעה שעושין כמין מקלות דקיי
 אזו ו' ומשהו ואין לומר דהתם גדליה ביה ד' דסתם סולם צה"ר ד'
 ד' וכן משמע דקאמר לקמן [דף ע"א]. סולם מכאן וסולם מכאן וקשין צה
 דלומר דהא דבעין שיגיע לראש הכותל ולא סגי בזה שמיעטו אייר
 דהוי מיעוט באויר ולא שמייה מיעוט ומפרש ר"י דהכא בעין ארר
 ולהכי לא בעין אלא שיחמשת הכותל מעשרה אבל לקמן דבעי שיגיע
 אלא כעין סולמות (ז) אלא כעין מדורות שקורין גרד"ש ולא כעין מדור
 על גב זה שם חלל ואיר בין שניה לשליש וזה לשון פורחות כמו
 (יחזקאל כג): והשלישית רחצות ארבעה על ארבעה ולהכי ממעט ואי
 באיטבא היה אמינא דסולם שאין (ז) התחתונה ארבעה ויש צעליו
 בין דמאחורי הסולם מחובר הכל יחד דהוי באיטבא אחת ואי אשת
 באויר דאין האיטבא התחתונה מצטלת האויר ולא חשיבא כסולם
 דבעי שיגיע סולם (י) על ראש הכותל היינו כסולם שאין קצו ואין
 קצוהו או לאו משמע דכלל דוכתא בעין סולם קצוה ועוד שאינו ק
 הרין שצין שתי תצירות דתן לקמן (י) אפי' מלא קש או תבן

יג א מתי פ"ב מהל'
 בלאים הלכה יא טו"ע
 יד ב ס' רלו סעף יא:
 יד ב מתי פ"א מהל'
 טעמא ויובל הל' טו
 נז ב מתי פ"ב מהל' שבת
 הלכה טו אמר לאוזן סה
 טור ש"ע א"ת ס' ש"א
 סעף ח'
 נז ד ה ז מתי פ"ג מהל'
 עירובין הלכה ד טו"ע
 א"ת ח' ש"ע סעף א'
 יז ז מתי שם הלכה ה טור
 ש"ע שם סעף יא:
 יח ח מתי פ"ג שם הלכה
 ה:

דבינו חננאל

אם היו קמעת עליו מגולין
אינו תחשב אל משום
למשום (ממשך)
ולא משום (שביעית)
ונתקל בשבת ופרקו
צריכה להפסל אל יכול
למשמטיה אלא עד
דחפיו ודחפיו
שאינו ברבא לפיכך
ממעט כבודו: **סולם**
ההוצר שני לו ד'
הוקים אינו מעט מפני
שהוא ליל ונשל שבבת
ליל להטל שבבת אלא
מעט דחייש דלמא שקיל
אלי אבל סולם צורו
כבדו ואין סולם שבבת
מקום למקום מעט
מפני שהסולם אינו
משמטיה: **אמר אביי**
כחל שני ב' חציות
גובהו " טפחים והיה
ר"ח רב ד' טפחים חצי
טפחים ור"ח ד' טפחים
ומלם לו שלא כנגד ה'
ואין בין ה' הסולם לזה
הסולם " טפחים אמרין
לחלות כג' טפחים
לכבוד דמי וכלאו ב'
הסולמות הו כנגד ה'
ומעטו ואם רצו מערבין
אחד ב' לשתי החציות
ממילא כדלן: **והני**
מילי בדרל היו רבא
הכחול ד' אכל א' ו
ד' טפחים מכרספת ראעי
מכרספגי סולמות הללו זה
מלם כובא בין דחיו רבב
הכחול (ב') (ד') טפחים
נעשה מכרספת ונחצו
פתוחה לתוכו ואפי' זה
שני כנגד ה' והסולמות
מעטו הן: ויכאלי שני
שם כחל שהיה תחתן
ב' החציות הוא: **וכן**
אין כבא איציבא
ע"פ איציבא א' איציבא
באיציבא התחתונה ד'
טפחים א' נמי אין
באיציבא התחתונה ד'
טפחים ואין איציבא
לאיציבא
העליונה אלא (ג')
טפחים פחות מג' אמרין
לכבוד דמי וכלאו
כבדו האיציבא העליונה
והתחתונה ביהו חן והן
לא ומעטין את הגובה
דחבירי רב נחמן נמי
באין טעמא שייך ד'
סולם **ששליביתו**
פורות כלומר הדגות
המשליבות זו על זו
אחת על חברתה מוצאת
א' מזו א' ש' בשליבה
התחתונה ד' טפחים
מעטת: ואם אין אב' ד'
טפחים והשליבה של
מעלה ממנה קרובה
בפחות מג' טפחים
שחיבין להם כלדיות
ופריות זו ופריות זו
ומעטפת אתן טפחים
ככחול ואם רצו מערבין
אחד ועד אמר ר' נ